

Sygn. akt VII P 630/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Katarzyna Błażejowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Wiktoria Niesiobędzka - Pawlak

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2020 r. w Bydgoszczy na rozprawie

sprawy z powództwa J. M.

przeciwko Izbie Administracji Skarbowej w B.

o wynagrodzenie

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1 350 zł (tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

SSR Katarzyna Błażejowska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 grudnia 2019 roku powódka J. M. wniosła o zasądzenie od I. Administracji Skarbowej w B. zaległego wynagrodzenia za pracę w łącznej kwocie 8.921,94 zł brutto, na którą składają się kwoty:

- 2.973,98 zł za miesiąc marzec 2017 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie naliczanymi od dnia 1 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty,
- 2.973,98 zł za miesiąc kwiecień 2017 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie naliczanymi od dnia 27 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty,
- 2.973,98 zł za miesiąc maj 2017 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie naliczanymi od dnia 27 maja 2017 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazała, że od dnia 1 czerwca 2004 roku jest zatrudniona w Izbie Administracji Skarbowej w B. na czas nieokreślony. W dniu 7 listopada została powołana na stanowisko wicedyrektora Izby Skarbowej w B.. Po odwołaniu z funkcji wicedyrektora, w związku z pozostawaniem w stosunku pracy z Izbą Administracji Skarbowej w B., pracodawca wskazał powódce stanowisko starszego specjalisty w (...) Urzędzie Skarbowym w B. z wynagrodzeniem

zasadniczym według mnożnika 2,100 kwoty bazowej dla członków korpusu służby cywilnej. Z dniem 1 marca 2017 roku powódka została powołana na stanowisko zastępcy naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w B.. Z dniem 4 lutego 2019 roku powódka została odwołana z wyżej wskazanej funkcji, a następnie dnia 5 lutego 2019 roku została powołana na stanowisko zastępcy naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w B.. W ocenie powódki odwołanie ze stanowiska wicedyrektora I. Administracji Skarbowej w B. spowodowało, zgodnie z oświadczeniem pracodawcy kontynuację zatrudnienia od dnia 1 marca 2017 roku na stanowisku starszego specjalisty z wynagrodzeniem zasadniczym 2,100 (na urlopie bezpłatnym) i jednocześnie z tym dniem została ona powołana na wyższe stanowisko w służbie cywilnej. W jej ocenie odwołanie z funkcji wicedyrektora i zmiana warunków pracy stanowi działanie jednostronne i władcze.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że w ustawie o urzędach i izbach skarbowych brak jest uregulowań stanowiących o utrzymaniu wynagrodzenia odwołanego z pełnionej funkcji pracownika przez okres 3 miesięcy i wyraźnego zobowiązania pracodawcy do jego wypłacenia. Powódka została jedynie powołana do pełnienia określonej funkcji, a w jego ramach nie powstał nowy stosunek pracy na podstawie powołania. Nadto pozwany wskazał na szczególną sytuację związaną z reformą Krajowej Administracji Skarbowej wymuszającej na dyrektorach izb skarbowych duże zmiany w zespołach pracowników. Zgodnie z tymi przepisami, do dyrektora należała decyzja o przedstawieniu danemu pracownikowi propozycji zatrudnienia bądź jej braku. Powódka taką propozycję otrzymała.

Sąd ustalił, co następuje:

J. M. jest zatrudniona od 1 czerwca 2004 roku w Izbie Administracji Skarbowej w B. (poprzednio Izba Skarbowa w B.) na czas nieokreślony.

dowód: umowa o pracę k. 5

W dniu 7 listopada 2016 roku J. M. została powołana na stanowisko wicedyrektora Izby Skarbowej w B.. Z tym samym dniem ustalono na powyższym stanowisku zaliczanym do grupy stanowisk średniego szczebla zarządzania w służbie cywilnej wynagrodzenie miesięczne zasadnicze przy ustalonym mnożniku kwoty bazowej dla członków korpusu służby cywilnej wynoszącym 4,400 i dodatek za wieloletnią pracę w służbie cywilnej w wysokości 18% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego.

dowód: akt powołania k. 6, pismo z dnia 4 listopada 2016 r. k. 7

Z upływem dnia 28 lutego 2017 roku J. M. odwołano ze stanowiska wicedyrektora Izby Skarbowej w B.. Jednocześnie, w dniu 1 marca 2017 roku J. M. na podstawie art. 165 ust. 7 ustawy przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej złożono propozycję określającą warunki zatrudnienia w Izbie Administracji Skarbowej w B. obejmujące umowę o pracę na czas nieokreślony, na stanowisku starszy specjalista wraz z wynagrodzeniem zasadniczym według mnożnika 2,100 kwoty bazowej członków korpusu służby cywilnej oraz dodatek za wieloletnią pracę w służbie cywilnej wynoszącej po pięciu latach pracy 5% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego; dodatek ten wzrasta o 1% za każdy następny rok pracy aż do osiągnięcia 20% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego. J. M. tego samego dnia oświadczyła, że przyjmuje zaproponowane warunki zatrudnienia.

dowód: pismo z dnia 23 lutego 2017 roku k. 8, propozycja określająca warunki zatrudnienia z dnia 1 marca 2017 roku k. 9

Następnie, z dniem 1 marca 2017 roku J. M. powołano na stanowisko zastępcy Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w B.. Z tym samym dniem ustalono na powyższym stanowisku zaliczanym do wyższych stanowisk w służbie cywilnej wynagrodzenie miesięczne zasadnicze przy ustalonym mnożniku kwoty bazowej dla członków korpusu służby cywilnej wynoszącym 3,055, dodatek funkcyjny przy ustalonym mnożniku kwoty bazowej dla wyższych stanowisk w służbie

cywilnej wynoszącym 0,50 oraz dodatek za wieloletnią pracę w służbie cywilnej w wysokości 18% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego.

dowód: pismo z dnia 1 marca 2017 roku k. 10, pismo z dnia 31 marca 2017 roku k. 11

Na czas powołania na stanowisko Zastępcy Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w B. J. M. udzielono urlopu bezpłatnego od dnia 1 marca 2017 r.

dowód: pismo z dnia 1 marca 2017 roku k. 16

Z dniem 4 lutego 2019 roku J. M. odwołano ze stanowiska Zastępcy Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w B.. Z dniem 5 lutego 2019 roku powołano ją na stanowisko Zastępcy Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w B..

dowód: pismo z dnia 30 stycznia 2019 r. k. 12, pismo z dnia 30 stycznia 2019 r. k. 13

Pismem z dnia 24 października 2019 roku J. M. skierowała do pracodawcy przedsądowe wezwanie do wypłaty zaległego wynagrodzenia. Pracodawca odmówił wypłaty.

dowód: przedsądowe wezwanie do wypłaty zaległego wynagrodzenia k. 20-21, pismo z dnia 30 października 2019 roku k. 22

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sąd uznał za autentyczne dokumenty przedłożone przez strony postępowania. Należy podkreślić, że żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym albowiem zgodnie z treścią art. 148 ze zn. 1 k.p.c., powyższe jest dopuszczalne, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w pierwszym piśmie procesowym złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy, chyba, że pozwany uznał powództwo. (§2)

Strony niniejszego postępowania pozostawały zgodne, co do charakteru powołania powódki na stanowisko wicedyrektora Izby Skarbowej z dniem 7 listopada 2016 roku. Oś sporu stanowiło wynagrodzenie, którego powódka domagała się po odwołaniu jej z pełnionej funkcji, a które w jej ocenie przysługiwało przez okres wypowiedzenia na skutek wypowiedzenia zmieniającego.

W ocenie Sądu rację ma powódka, że powołanie na stanowisko wicedyrektora Izby Skarbowej w B. od dnia 7 listopada 2016 roku stanowiło tzw. powołanie „pozorne”. W świetle utrwalanego poglądu doktryny i judykatury (m.in. I PK 15/2010, LexisNexis nr 2438735), powołanie stanowi źródło nawiązania stosunku pracy, gdy wynika to z przepisów pozakodeksowych rangi ustawy, a przepisy te wyraźnie lub pośrednio, poprzez odniesienie do innych unormowań danego aktu prawnego, regulujących tryb nawiązywania stosunków pracy osób podlegających temu aktowi, przewidują tego rodzaju skutek aktu powołania (T. Liszcz, Prawo pracy, Warszawa 2008, s. 210; U. Jackowiak, W. Uziak, A. Wypych-Żywicka, Prawo pracy. Podręcznik dla studentów prawa, Kraków 2005; uchwała SN z 11 stycznia 2005 r., I PZP 11/2004, LexisNexis nr 372475, OSNP 2005, nr 9, poz. 123, i wyrok SN z 12 lipca 2007 r., I PK 45/2007, LexisNexis nr 1937747, OSNP 2008, nr 17-18, poz. 255, z glosą K. Paczoski, GSP 2009, nr 2, s. 111-118). Zwraca się przy tym uwagę na występowanie zjawiska powołania pozornego, gdy termin „powołanie” używany jest w oderwaniu od fazy nawiązania stosunku pracy w odniesieniu do pracowników już zatrudnionych u danego pracodawcy

na innej podstawie niż powołanie. Powołanie oznacza wówczas jedynie powierzenie pracownikowi określonej funkcji, najczęściej kierowniczej. Dochodzi wtedy do modyfikacji treści stosunku pracy w zakresie obowiązków (i ewentualnie uprawnień płacowych), która nie powoduje przekształcenia się stosunku pracy nawiązanego na podstawie umowy o pracę lub mianowania w stosunek pracy z powołania. Jeżeli pracownik zostanie odwołany z funkcji, nadal będzie pozostawał zatrudniony w ramach dotychczasowego stosunku pracy, który pod względem treści odzyska kształt sprzed powierzenia mu tej funkcji, co może łączyć się z utratą uprawnień płacowych związanych z jej pełnieniem (A. Dubowik, Powołanie jako podstawa nawiązania stosunku pracy a reforma prawa pracy, PiZS 2004, nr 6, s. 8).

Należy, zatem stwierdzić, że przy powołaniu właściwym ewentualna umowa o pracę w takiej sytuacji przekształci się w stosunek pracy z powołania, a odwołanie oznaczać będzie zakończenie stosunku zatrudnienia, a nie jego kolejną modyfikację.

W szczególności wskazać należy, że Sąd Najwyższy nie uznaje za powołanie w rozumieniu art. 68 § 1 powołania naczelnika urzędu skarbowego (uchwała SN z 7 sierpnia 2002 r., III PZP 19/2002, LexisNexis nr 359022, OSNP 2003, nr 14, poz. 329).

Powyższe wynika również z treści przepisu art. 5 ust. 4 ustawy o urzędach i izbach skarbowych, mającego zastosowanie w niniejszej sprawie, albowiem przepis ten nie stanowił podstawy nawiązania stosunku pracy na podstawie powołania. Pomimo użycia w treści artykułu sformułowania o powołaniu i odwołaniu, z niczego nie wynika, aby chodziło w nim o podstawę nawiązania stosunku pracy. Wręcz odwrotnie, z pozostałych uregulowań tego artykułu można wywnioskować, że dotyczy on podległości organów skarbowych Ministrowi Finansów oraz sprawowania nad nimi kontroli. Powoływanie i odwoływanie naczelników urzędów skarbowych to element ich podległości i metoda sprawowania nad nimi kontroli, a nie określenie podstawy nawiązywania stosunku pracy.

Wobec powyższego Sąd uznał, że powołanie powódki na stanowisko wicedyrektora Izby Skarbowej w B. stanowiło powołanie pozorne, a zatem doszło jedynie do zmiany obowiązków pełnionych przez powódkę, nie zaś do nawiązania nowego stosunku pracy. Mając na uwadze powyższe, Sąd podziela poglądy prezentowane w judykaturze, że - w zakresie roszczeń - do powołania „pozornego” per analogiam należy stosować zasady dotyczące wypowiedzenia zmieniającego (art. 42 k.p - wyrok SN z 26 lipca 2011 r., I PK 23/2011, LexisNexis nr 3872602, OSNP 2012, nr 19-20, poz. 236).

W tym miejscu przypomnieć należy, że jako czynność prawna wypowiedzenie zmieniające wywołuje skutki dopiero od momentu złożenia przez pracodawcę zarówno oświadczenia o zamiarze zmiany warunków dotychczasowych, jak i oświadczenia o proponowanych nowych warunkach pracy. Co do zasady zmiana warunków pracy i płacy następuje z upływem okresu wypowiedzenia, gdy pracownik zaakceptuje złożoną mu ofertę nowych warunków pracy albo co najmniej nie odrzuci jej przed upływem połowy okresu wypowiedzenia. W razie odmowy przyjęcia przez pracownika zaproponowanych mu nowych warunków zatrudnienia wypowiedzenie zmieniające przekształca się w wypowiedzenie definitywne i stosunek pracy ulega rozwiązaniu z upływem okresu wypowiedzenia.

W tym miejscu należy jednak wyraźnie podkreślić, że podstawę zmiany stosunku pracy po odwołaniu powódki z pełnienia funkcji z dniem 28 lutego 2017 roku, stanowił art. 165 ust. 7 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej. Stosownie do jego treści dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, dyrektor izby administracji skarbowej oraz dyrektor Krajowej Szkoły Skarbowości składają odpowiednio pracownikom oraz funkcjonariuszom, w terminie do 31 maja 2017 r., pisemną propozycję określającą nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby, która uwzględnia posiadane kwalifikacje i przebieg dotychczasowej pracy lub służby, a także dotychczasowe miejsce zamieszkania. Zgodnie z powyższą regulacją właściwy organ został uprawniony do złożenia każdej z wymienionych w nim grup adresatów zarówno propozycji zatrudnienia, jak i propozycji służby. Jednocześnie ustawodawca organom wymienionym w art. 165 ust. 7 ustawy Przepisy wprowadzające KAS pozostawił autonomiczne prawo do określenia rodzaju propozycji, która ma być przedstawiona konkretnej osobie. Przebudowa administracji celnej i skarbowej możliwa jest wyłącznie w sytuacji umocowania właściwych organów do decydowania o tym, kogo i na jakich warunkach pozostawić w strukturze KAS. Stosownie do art. 170 ust. 2 ustawy Przepisy wprowadzające KAS pracownik albo funkcjonariusz, któremu przedstawiono propozycję zatrudnienia albo pełnienia służby, składa

w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania oświadczenie o przyjęciu albo odmowie przyjęcia propozycji. Niezłożenie oświadczenia w tym terminie jest równoznaczne z odmową przyjęcia propozycji zatrudnienia albo pełnienia służby. Mocą przedstawionych regulacji ustawodawca wprowadził szczególną podstawę ustawową o charakterze przejściowym, skutkującą ustaniem stosunku służbowego, któremu może towarzyszyć przekształcenie stosunku służbowego w stosunek pracy. Nie przewidziano przy tym wprost możliwości odwołania się do sądu od tzw. pisemnej propozycji zatrudnienia, o której mowa w art. 165 ust. 7 w zw. z art. 170 ust. 1-2 i art. 171 ust. 1 ustawy Przepisy wprowadzające KAS. Analizy przedstawionej regulacji dokonał Naczelny Sąd Administracyjny w postanowieniu z dnia 5 listopada 2018 roku w sprawie o sygnaturze akt I OSK 80/18 (LEX nr 2629102) i wskazał, że:

1. przedmiotowa propozycja stanowi ofertę kontynuacji zatrudnienia na nowych warunkach (niekoniecznie korzystnych dla funkcjonariusza),
2. funkcjonariuszowi pozostawiono decyzję o przyjęciu lub odmowie przyjęcia przedłożonej propozycji,
3. propozycja nie stanowi władczej formy rozstrzygnięcia, nie kształtuje samodzielnie praw i obowiązków, sama nie wywołuje żadnych skutków,
4. skutki te powstają z mocy prawa, w wyniku czynności podjętych zarówno przez organ, jak i funkcjonariusza,
5. ustawodawca nie zastrzegł dla propozycji formy decyzji administracyjnej i nie przewidział możliwości odwołania się od propozycji (poza wyjątkiem z art. 169 ust. 4 ustawy),
6. dopiero udzielona przez funkcjonariusza odmowa przyjęcia propozycji skutkuje wygaśnięciem stosunku służbowego, które oznacza zwolnienie ze służby. W przypadku przyjęcia propozycji dochodzi natomiast do przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy.

Nadto, należy podkreślić, że propozycja warunków zatrudnienia jest czynnością mieszczącą się w sferze władztwa służbowego (pracowniczego), stanowiącą jedynie pewien etap realizacji ustawowego stanu faktycznego, którego dopełnieniem jest oświadczenie funkcjonariusza (pracownika) o przyjęciu propozycji (art. 171 ust. 1 ustawy Przepisy wprowadzające KAS) albo o odmowie przyjęcia propozycji, albo niezłożenie oświadczenia (art. 170 ust. 1-2 tej ustawy). Dopiero propozycja wraz z dopełniającym ją elementem w postaci odpowiedniej reakcji funkcjonariusza (zob. w tej materii: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 marca 2000 r., K 1/99; publ. OTK 2000/2/59) tworzy pełny stan faktyczny, który wywołuje skutki z mocy samego prawa (przekształcenie stosunku służbowego/pracowniczego albo jego wygaśnięcie).

W analizowanym przypadku organ przedkładający propozycję występuje w charakterze pracodawcy, zaś propozycja nowych warunków zatrudnienia lub służby stanowi ofertę pracy i płacy. Dopiero z chwilą zaakceptowania jej przez powódkę, co miało miejsce tego samego dnia (k. 179 akt osobowych), czynność ta wywołuje skutki o charakterze prawokształtującym. Czynność organu polegająca na złożeniu propozycji, o której mowa w art. 165 ust. 7 ustawy Przepisy wprowadzające KAS nie jest zatem arbitralną, jednostronną czynnością zmieniającą warunki pracy i płacy, jak twierdzi powódka. W ocenie Sądu, czynność ta stanowiła porozumienie pomiędzy stronami stosunku pracy, zmieniające dotychczasowe warunki pracy i płacy, które miało oparcie w przepisach szczególnych.

Odnosząc się zaś do twierdzeń powódki, że w niniejszej sprawie pracodawca dokonał wypowiedzenia warunków pracy i płacy, należy wyraźnie zaznaczyć, że zmiana warunków pracy i płacy na podstawie art. 42 k.p., może również dokonać się także na podstawie porozumienia zmieniającego, zaś skutki porozumienia nastąpią z chwilą ustaloną przez strony, nie zaś po upływie 3-miesięcznego terminu wypowiedzenia. W doktrynie wskazuje się, że choć tej dwustronnej czynności prawnej nie wymienia się *expressis verbis* w przepisach prawa obowiązującego, to jednak trudno kwestionować jej dopuszczalność. Przede wszystkim możliwość zawarcia takiego porozumienia wynika z zasady wolności umów, a nadto jest logiczną konsekwencją dopuszczalności zawierania przez strony porozumienia rozwiązującego. Skoro bowiem można w tym trybie doprowadzić do ustania stosunku pracy, to tym bardziej możliwa jest jedynie zmiana jego treści. Znajduje to pełne potwierdzenie w orzecznictwie sądowym. Na przykład w wyroku

z 25.02.2009 r. (II PK 176/08) Sąd Najwyższy wyraźnie stwierdza, że zmiana warunków umowy o pracę w części dotyczącej wysokości wynagrodzenia może zostać dokonana nie tylko na skutek wypowiedzenia zmieniającego, ale także na mocy porozumienia stron. Nie obowiązują tu żadne wymagania co do formy. Porozumienie zmieniające może być zatem zawarte przez każde zachowanie się stron, które ujawnia ich wolę w sposób dostateczny, zgodnie z art. 60 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Możliwe jest zatem zawarcie tego porozumienia także w sposób konkludentny. Mocą zgodnej woli stron można również zmodyfikować warunki zatrudnienia na niekorzyść pracownika i w tym przypadku porozumienie zmieniające jest w pewnym sensie alternatywą dla wypowiedzenia zmieniającego. Mimo to są to dwie różne czynności prawne. W rezultacie porozumienie stron zmieniające warunki płacy nie podlega ocenie według reguł określonych w art. 42 § 2 k.p. Stosowane są tu zasady przewidziane w Kodeksie cywilnym dotyczące związania się złożoną ofertą. (Baran Krzysztof W. (red.), Kodeks pracy. Komentarz, wyd. IV).

Powyższe dopuszczało również orzecznictwo sądowe, albowiem w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2014 r. w sprawie o sygnaturze akt II PK 2/14, gdzie wskazano, że zmiana warunków umowy o pracę może zostać dokonana na mocy porozumienia stron. Z kolei, co do zasady, porozumienie to może zostać zawarte przez każde zachowanie się stron, które ujawnia ich wolę w sposób dostateczny (art. 60 k.c. w związku z art. 300 k.p.), a więc również per facta concludentia.

W ocenie Sądu powyższe jednoznacznie wskazuje, że w niniejszej sprawie, na podstawie szczególnego uregulowania na podstawie art. 165 ust. 7 Ustawy Przepisy wprowadzające KAS możliwe było porozumienie, na podstawie, którego dokonano zmiany warunków pracy i płacy. Nie bez znaczenia pozostaje fakt, że powódka powyższą ofertę zatrudnienia przyjęła w dniu 1 marca 2017 roku. W ocenie Sądu od tego momentu, pozostawała ona zatrudniona na nowych, wprawdzie mniej korzystnych, warunkach pracy i płacy. Wreszcie podkreślić należy, że od dnia 1 marca 2017 roku powódka została powołana na stanowisko Zastępcy Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego, które to powołanie stanowiło podstawę nawiązania stosunku pracy, na podstawie art. 112 ustawy Przepisy wprowadzające KAS, zaś na poprzednim stanowisku korzysta z urlopu bezpłatnego. Uprawnione, zatem było działanie pracodawcy polegające na ustaleniu nowych warunków zatrudnienia na stanowisku Zastępcy Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego, zaś żądanie zasądzenia różnicy wynagrodzenia pomiędzy tym ustalonym obecnie na nowym stanowisku i tym przysługującym na podstawie powołania pozornego, nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach prawnych. Podkreślenia, bowiem wymaga, że na poprzednim stanowisku powódka korzysta z urlopu bezpłatnego, zaś jej odwołanie połączone było z propozycją nowych warunków zatrudnienia, które powódka przyjęła. Świadczenie pracy na stanowisku Zastępcy Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego nastąpiło na podstawie aktu powołania stanowiącego podstawę nawiązania „nowego” stosunku pracy, zaś wynagrodzenie przysługujące na tym stanowisku zostało ustalone na podstawie art. 85 ust. 3 ustawy o służbie cywilnej. Nie ma zatem podstawy prawnej zezwalającej na zasądzenie różnicy wynagrodzenia, albowiem odwołanie z funkcji powierzonej w ramach powołania „pozornego” może łączyć się z utratą uprawnień płacowych związanych z jej pełnieniem.

Mając na uwadze powyższe, powódce nie przysługiwało żądanie zasądzenia zaległego wynagrodzenia za okres wypowiedzenia, albowiem do wypowiedzenia warunków pracy i płacy w ogóle nie doszło. Powódka zaś, akceptując propozycję pracodawcy zawarła porozumienie zmieniające warunki pracy i płacy, obowiązujące od chwili wskazanej przez strony w jego treści, nie zaś w terminie właściwym dla wypowiedzenia umowy.

Wobec powyższego, powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie 2 wyroku z uwzględnieniem wyniku sprawy, którą powódka przegrała w całości. Zgodnie z treścią art. 98 §1 k.p.c. strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty procesu, które poniósł pozwany składa się wynagrodzenie ustanowionego w sprawie profesjonalnego pełnomocnika i z tego tytułu zasądzono od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1350 zł. Wysokość przyznanych kosztów zastępstwa procesowego Sąd ustalił na podstawie § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. § 2 ust.4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.).

Na podstawie art. 108 k.p.c., art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r., o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2010, nr 90, poz. 594 z późn. zm.) kosztami sądowymi obciążono Skarb Państwa.

SSR Katarzyna Błażejowska